

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 327/07-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 28. októbra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti E. P., K.; Š. M., D.; E. Š., D.; M. S., K.; R. S., K. a V. M., D., zastúpených advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 313/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. P., Š. M., E. Š., M. S. a R. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 313/02 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 313/02 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietahov.

3. E. P., Š. M., E. Š., M. S. a R. S. priznáva finančné zadost'učinenie v sume každému po 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť E. P., Š. M., E. Š., M. S. a R. S. trovy konania v sume 28 868 Sk (slovom dvadsaťosemtisícosemstošesťdesiatosem slovenských korún) na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. M. K., Advokátska kancelária, Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti návrhu E. P., Š. M., E. Š., M. S. a R. S. nevyhovuje.

6. Konanie o sťažnosti V. M. zastavuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 327/07-19 z 3. decembra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. P., Š. M., E. Š., M. S., R. S. a V. M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 313/02.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovatelia sa návrhom podaným 14. marca 2001 na Okresnom súde Čadca domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a zároveň vydania predbežných opatrení. Podľa vyjadrenia sťažovateľov „*Sťažovatelia po podaní žaloby na OS v Čadci približne 3 roky neboli upovedomení prípadne vyzývaní*

prvostupňovým súdom, až následne bola vec postúpená Okresnému súdu v Žiline, a to potom, ako sťažovatelia ústne aj telefonicky urgovali konanie o ich žalobnom návrhu“. Sťažovatelia ďalej argumentujú: „OS v Žiline až dňa 02. 12. 2004 uznesením zamieta návrh na vydanie predbežného opatrenia. Výzvou zo dňa 07. 01. 2005 žiada OS v Žiline po prvýkrát doplnenie návrhu podaného dňa 14. 03. 2001, následne dňa 21. 02. 2006 uznesením Okresný súd vyzýva navrhovateľov na opravu a doplnenie návrhu na začatie konania. Sťažovatelia na výzvy zo strany súdu reagovali vždy obratom.“ Sťažovatelia tiež uviedli, že v predmetnom konaní boli podané aj sťažnosti na prietahy v konaní (z 9. augusta 2004 a 8. februára 2006).

Na základe uvedených argumentov sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol vo veci nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 313/02, nariadil okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľom finančné zadosťučinenie každému v sume po 50 000 Sk a náhradu trov konania v sume 28 868 Sk.

Po výzve ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril predseda okresného súdu, ktorý vo svojom vyjadrení zo 4. februára 2008 okrem iného uviedol: *„K prietahom v konaní tak došlo hlavne zavinením navrhovateľov, ktorí podávali nepresné, neurčité návrhy a označovali za účastníkov konania osoby, ktoré v tom čase už boli mŕtve.*

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti hodnotím podanú ústavnú sťažnosť ako čiastočne dôvodnú. K určitým prietahom v súdnom konaní však došlo len v období rokov 2002 - 2004. Následne od roku 2004, po tom ako bola vec pridelená novému sudcovi, sa vo veci riadne konalo a boli vykonané všetky nevyhnutné úkony potrebné na rozhodnutie, a to tak o predbežnom opatrení ako aj úkony smerujúce k príprave a uskutočneniu pojednávania. Za prietahy v tomto konaní sú podľa môjho názoru zodpovední predovšetkým samotní navrhovatelia, ktorí podávajú nepresné a neurčité návrhy, označujú za účastníkov konania osoby, ktoré už nežijú a nepredložili doklady potrebné na rozhodnutie súdu. Vo veci je tak potrebné vykonávať rozsiahle šetrenie za účelom zabezpečenia dokladov potrebných pre rozhodnutie a tiež šetrenie ohľadom zisťovania právnych nástupcov po účastníkoch, ktorí v priebehu konania zomreli. Ústavný súd by teda pri rozhodovaní

o podanej ústavnej sťažnosti mal zohľadniť aj tú skutočnosť, že prieťahy v konaní sú spôsobené predovšetkým zavinením samotných navrhovateľov, teda sťažovateľov.“

Súčasťou vyjadrenia je aj podrobná chronológia konania a súhlas okresného súdu s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Z obsahu súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Dňa 14. marca 2001 navrhovatelia (v konaní pred ústavným súdom sťažovatelia) podali Okresnému súdu Čadca návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 4. februára 2002 Okresný súd Čadca predložil spisový materiál Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) podľa § 16 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Čadca.

Krajský súd 22. februára 2002 rozhodol o vylúčení sudcov Okresného súdu Čadca a prikázal vec okresnému súdu, ktorému bol spisový materiál doručený 16. októbra 2002.

Navrhovatelia 11. júna 2003 doručili okresnému súdu žiadosť o vydanie predbežného opatrenia a nariadenie termínu pojednávania, ktorú následne zopakovali 8. júla 2004.

Okresný súd 2. decembra 2004 uznesením zamietol návrh navrhovateľov na vydanie predbežného opatrenia, proti ktorému podali navrhovatelia 20. decembra 2004 odvolanie.

Okresný súd 29. decembra 2004 vyzval navrhovateľov uhradiť súdny poplatok za podané odvolanie, ktorý bol uhradený 7. januára 2005.

Dňa 7. januára 2005 predložili navrhovatelia okresnému súdu „*doplnenie návrhu*“ spolu so súvisiacimi listinnými dôkazmi.

Dňa 18. januára 2005 požiadal okresný súd Register obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej len „register obyvateľov“) o oznámenie súvisiacich údajov, ktoré mu boli oznámené 26. januára 2005.

Dňa 28. januára 2005 okresný súd požiadal Okresný súd Čadca o poskytnutie rozhodnutí v súvisiacej dedičskej veci, ktoré mu boli predložené 17. februára 2005.

Okresný súd 9. marca 2005 vyzval právnych nástupcov jedného z navrhovateľov, aby oznámili, či trvajú na podanom návrhu a či súhlasia so svojím vstupom do konania na strane navrhovateľov. Títo reagovali na výzvu a doručili svoje vyjadrenie 18. marca 2005.

Dňa 30. marca 2005 okresný súd požiadal register obyvateľov o oznámenie súvisiacich údajov, ktoré mu boli oznámené 20. apríla 2005.

Okresný súd 4. mája 2005 požiadal Okresný súd Čadca o poskytnutie súvisiacich rozhodnutí v dedičskej veci, ktoré mu boli predložené 31. mája 2005.

Krajský súd 14. septembra 2005 vrátil okresnému súdu spisový materiál bez rozhodnutia o odvolaní navrhovateľov z dôvodu procesných nedostatkov.

Okresný súd 26. septembra 2005 doručil odvolanie navrhovateľov z 20. decembra 2004 právnenému zástupcovi odporcov a 29. septembra 2005 jednému z odporcov, súčasne ich vyzval na vyjadrenie k podanému odvolaniu. Právny zástupca odporcov predložil vyjadrenie k podanému odvolaniu 20. októbra 2005.

Dňa 11. novembra 2005 predložil okresný súd krajskému súdu spisový materiál spolu s opravným prostriedkom podaným proti uzneseniu okresného súdu z 2. decembra 2004, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 6 Co 538/05 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil (spisový materiál bol okresnému súdu vrátený 3. januára 2006).

Okresný súd 21. februára 2006 vyzval navrhovateľov na opravu a doplnenie návrhu, títo na výzvu reagovali 15. marca 2006.

Dňa 18. apríla 2006 okresný súd požiadal register obyvateľov o oznámenie súvisiacich údajov, ktoré mu boli oznámené 3. mája 2006.

Navrhovatelia 28. apríla 2006 predložili okresnému súdu „*Zoznam vlastníkov, ktorí sa pripojujú k Návrhu zo dňa 13. 03. 2001 a k Podaniu zo dňa 14. 03. 2006*“.

Okresný súd uskutočnil 16. mája 2006 pojednávanie, ktoré po vypočutí navrhovateľov odročil na neurčito za účelom jednoznačnej špecifikácie ich podania, ktorým bolo navrhnuté pristúpenie ďalších účastníkov konania na strane navrhovateľov (okresný súd určil pre tento účel lehotu 30 dní).

Dňa 18. mája 2006 požiadal okresný súd notársky úrad o zapožičanie súvisiaceho spisu.

Navrhovatelia 24. mája 2006 predložili doplnenie údajov na účely rozhodnutia o pristúpení ďalších účastníkov konania na strane navrhovateľov.

Okresný súd 28. júna 2006 uznesením zamietol návrh na pripustenie pristúpenia ďalších účastníkov konania na strane navrhovateľov, proti ktorému podali navrhovatelia

17. júla 2006 odvolanie (spisový materiál spolu s opravným prostriedkom bol krajskému súdu predložený 4. septembra 2006).

Dňa 3. októbra 2006 krajský súd uznesením sp. zn. 30 Co 1/2006 rozhodol o podanom odvolaní tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Navrhovatelia 4. januára 2007 predložili návrh na pristúpenie ďalších účastníkov konania na strane navrhovateľov a zmenu návrhu na začatie konania.

Dňa 30. januára 2007 okresný súd požiadal register obyvateľov, ako aj Mestský úrad Čadca o oznámenie údajov, ktoré mu boli oznámené 7. februára 2007 a 29. marca 2007.

Okresný súd 28. februára 2007 požiadal Okresný súd Čadca o zaslanie spisu.

Navrhovatelia 28. marca 2007 podali návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 30. marca 2007 okresný súd požiadal Okresný súd Čadca o zaslanie súvisiaceho rozhodnutia.

Okresný súd 25. apríla 2007 uznesením zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia (proti ktorému podali navrhovatelia 10. mája 2007 odvolanie) a rozhodol o pripustení pristúpenia ďalších účastníkov konania na strane navrhovateľov.

Okresný súd 31. mája 2007 požiadal register obyvateľov o oznámenie údajov, ktoré mu boli predložené 3. septembra 2007.

Okresný súd 31. mája 2007 požiadal Okresný súd Čadca o predloženie súvisiaceho rozhodnutia.

Okresný súd predložil 29. júna 2007 krajskému súdu spisový materiál spolu s opravným prostriedkom podaným proti uzneseniu okresného súdu z 25. apríla 2007.

Dňa 16. januára 2008 krajský súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 25. apríla 2007 uznesením sp. zn. 6 Co 214/2007 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Na verejnom ústnom pojednávaní 28. októbra 2008 právny zástupca sťažovateľov oznámil, že sťažovateľ V. M. v čase po prijatí sťažnosti ústavným súdom na ďalšie konanie zomrel. Zároveň predložil ústavnému súdu kópiu úmrtného listu, z ktorej vyplýva, že V. M. zomrel 21. septembra 2008.

Na tomto pojednávaní právny zástupca sťažovateľov tiež uviedol, že napadnuté konanie pred ústavným súdom stále nie je skončené, a to napriek tomu, že medzitým sťažovatelia ďalšími podaniami žiadali okresný súd o nariadenie pojednávania vo veci, resp., aby súd pokračoval v zabezpečovaní dôkazov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo,

postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci. Tieto tri kritéria zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prejednanie záležitosti súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný vzhľadom na potrebu rozsiahleho dokazovania formou zabezpečenia relevantných listinných dôkazov a vypočutia viacerých svedkov. Aj keď z právneho hľadiska spor „o určenie vlastníctva“ tvorí súčasť štandardnej rozhodovacej agendy okresných súdov, z faktického hľadiska treba akceptovať, že náročnosť konania ovplyvnili aj zmeny v osobách účastníkov konania, ku ktorým došlo v dôsledku úmrtia niektorých pôvodných účastníkov v priebehu konania. Táto skutočnosť vyžadovala od okresného súdu, aby počas konania upresňoval ich okruh a zisťoval stav dedičských konaní, čo objektívne mohlo spomaliť priebeh konania. Žiadna skutková náročnosť však podľa názoru ústavného súdu nemôže celkom ospravedlniť doterajšiu dĺžku tohto konania.

2. Ústavný súd pri preskúmaní spisového materiálu zistil, že správanie sťažovateľov vykazuje v konaní pred okresným súdom určitý moment, ktorý treba kvalifikovať ako pasivitu účastníka konania, ktorá mala vplyv na čiastočné predĺženie doby posudzovaného konania.

Ide o skutočnosť podania neperfektného návrhu zo strany sťažovateľov (návrh na pripustenie pristúpenia ďalších účastníkov konania na strane navrhovateľov), ktorého nedostatky boli kvalifikovane odstránené až po uplynutí ôsmich mesiacov.

V ostatnom ústavný súd hodnotí správanie sťažovateľov ako aktívne a súčinnosťné.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov, bol postup okresného súdu.

Vo vzťahu k sťažovateľke E. Š. pri vymedzení obdobia podliehajúcemu posúdeniu namietanej protiústavnosti ústavný súd vychádzal zo svojej predchádzajúcej judikatúry (I. ÚS 52/01, IV. ÚS 22/03, II. ÚS 373/06, III. ÚS 213/07), podľa ktorej možno uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietahov aj pre štádium, ktoré predchádzalo zmene účastníka konania podľa § 92 ods. 2 a 3 OSP. Jedným z pôvodných navrhovateľov bol právny predchodca tejto sťažovateľky. K jej procesnoprávnemu nástupníctvu došlo na základe univerzálnej sukcesie (dedenia). Ústavný súd teda nemal pochybnosť o tom, že sťažovateľka E. Š. môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietahov aj pre štádium, ktoré predchádzalo uvedenej zmene.

Začiatok obdobia podliehajúceho posúdeniu namietanej protiústavnosti vo vzťahu k okresnému súdu určil ústavný súd od 16. októbra 2002, keď bol okresnému súdu po prikázaní veci nadriadeným súdom doručený predmetný spisový materiál.

Ústavný súd zistil, že posudzované súdne konanie pred okresným súdom vykazuje obdobie súvislej nečinnosti, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka. Ide o nečinnosť v trvaní jedného roka a jedného mesiaca v období od 16. októbra 2002 (keď bol okresnému súdu po prikázaní veci nadriadeným súdom doručený predmetný spisový materiál) do 2. decembra 2004 (keď okresný súd uznesením zamietol návrh sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia).

Vzhľadom na uvedené obdobie súvislej nečinnosti okresného súdu trvajúce viac ako jeden rok nemožno viac ako päť rokov trvajúcu dobu posudzovaného konania vedeného

pred okresným súdom bez rozhodnutia vo veci považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani za primeranú podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľov v konaní pred okresným súdom porušené boli.

Na základe zistenia, že sťažovateľ V. M. zomrel 21. septembra 2008, teda po podaní sťažnosti a jej prijatí ústavným súdom na ďalšie konanie, ústavný súd konanie o jeho sťažnosti zastavil (6. bod výroku nálezu).

III.

Vzhľadom na výrok o porušení základného práva sťažovateľov, ako aj na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 313/02 ďalej konal bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia v sťažnosti žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk (a to pre každého), ktorá podľa ich názoru „*predstavuje finančnú čiastku ako ujmu za porušenie uvedených základných práv s prihliadnutím na dobu prietahov, charakter konania, vzdialenosť trvalých bydlísk sťažovateľov od prvostupňových súdov*“.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľom (a to každému) sumu 25 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných prietáhov v tomto konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľov, ako aj správanie sťažovateľov ako účastníkov konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadost'učineniu v návrhu sťažovateľov nevyhovel.

Sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadali priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 28 868 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška ministerstva“) s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovatelia namietajú, v zásade nie je ocenený peniazmi. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2007 v konaní pred ústavným súdom predstavuje suma 2 970 Sk (za spoločný úkon vykonávaný pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 20 %, t. j. na 2 376 Sk) a hodnota režijného paušálu je 178 Sk.

V súvislosti s úmrtím jedného zo sťažovateľov počas konania o sťažnosti ústavný súd prihliadol na to, že príslušné úkony právnej služby vykonal právny zástupca účelne pre všetkých, pôvodne šiestich sťažovateľov. V súlade s tým a citovanými ustanoveniami vyhlášky ministerstva možno teda trovy konania vyčíslit' ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd) vykonané pre šesť osôb ($6 \times 2 \times 2\,376 \text{ Sk} + 2 \times 178 \text{ Sk} = 28\,868 \text{ Sk}$). Odmena za poskytnuté právne služby právnym zástupcom sťažovateľov v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy tak predstavuje celkovú sumu 28 868 Sk.

Ústavný súd teda sťažovateľom priznal náhrada trov konania v sume 28 868 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2008